

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiarum Pro sacra
solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488145

Pro die secunda, Consideratio prima De obligationibus Ecclesiastici ut
Christiani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60305)

hæc imago non omnibus promiscuè hominibus, sed iustis duntaxat, & in Dei gratia constitutis propria est. Tertia tandem consistit in clara cognitione DEI à facie ad faciem, in amore semper actuali, & nunquam, ne ad momentum quidem interrupto, de hac legitur Joan. Ep. 1. c. 3. *Similes ei erimus, quia videbimus eum, sicuti est.* Et hæc in solis Beatis, & cœlicolis reperitur. Prima est imago naturæ; secunda est imago gratiæ; tertia est imago gloriæ. Perdue igitur ad perfectionem imaginem naturæ, huic adde imaginem gratiæ, ut merearis imaginem gloriæ.

Consideratio III.

Pro die II. prima.

De obligationibus Ecclesiastico incumbentibus ut Christiano.

Quivis Christianus accenseri potest hominibus Religiosis, sive Religiosam vitam in aliquo asceterio professis, cum & ipse solennem professionem emiserit, à qua

à qua deficere sine crimine apostasiæ non potest: hanc professionem autem quivis emisit, & se mancipavit religioni JESU Christi, quando per Sacramentum Baptismi susceptus & admissus est in Ecclesiam Catholicam. Quemadmodum igitur quivis Religiosus obstringitur observare sui Ordinis Regulas, ita quivis nostrum tenetur observare, & servare Regulas vitæ Christianæ: hæc autem sunt multæ & variæ, sicut variæ & multæ sunt, quæ in quovis Ordine Religioso ejus sectatoribus præscribuntur. Ex illis solum sex seligo, & quidem eas, quæ per Ritus sacros in Baptismi administratione adhiberi solitos indicantur. Primæ tres cæremoniæ, quæ Baptismo præmittuntur, erunt materia præsentis considerationis; tres reliquæ, Baptismum sequentes, materia erunt sequentis Considerationis.

I. Una ex sacris cæremoniis, quæ sacerdos exercuit, antequam te fonte lustrico expiaret, etiam hæc fuit, quòd inter scapulas tergo, deinde fronti, tandem pectori tuo signum crucis digito suo inscripserit, & impresserit, quo indicatur, crucem à quovis Christiano ferendam; etiam publice, sine rubore, imò etiam cum amore, & tenero affectu. Christus, christianæ religionis Auctor & caput, aperte declarat, illum inter suos asseclas non numerandum esse, qui non ultrò cruci humeros subderet:

qui non bajulat crucem suam, non est me dignus. Luc. c. 14. Et hoc non solum ad Apostolos, quod tamen sufficeret, ut hoc etiam ad Ecclesiasticos derivaretur, sed ad omnes Christianos dictum est; & dictum est, crucem portandam esse singulis diebus: dicebat ad omnes, si quis vult post me venire, tollat crucem suam quotidie. Luc. c. 9. Crux hæc est invicta inter adversitates patientia, virtus omni Christiano ad obtinenda à Christo promissa præmia & gaudia summè necessaria: *Patientia vobis necessaria est, ut reportetis promissiones.* ad Hebr. c. 10.

Discute jam, an tuam crucem feras in humeris cum patientia, in fronte cum gloria, in pectore cum amore. Hoc modo cruces suas ferebant Apostoli, de quibus scriptum legitur Act. Apost. c. 5. *Ibant gaudentes, à conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati.* Dicitur pati, en patientiam! dicitur digni, en gloriam! dicitur gaudentes, en amorem!

Ut tibi crux tua semper sit levis, tolerabilis, gloriosa, chara & amabilis, hæc tria sæpius perpende.

1. DEUS est Auctor, & faber tuæ crucis non solummodò tunc, quando tuæ adversitates, & afflictiones originem suam debent causis necessariis, & ab his profluunt, quales sunt immoderati calores, frigora, morbi, dolores, febres, sterilitas terræ, inundationes, procellosæ tempestates, sulmina,

mina, tonitrua, incendia, grandines; sed etiam quando tuæ afflictiones promanant ex causis liberis, ex litibus injuste, & temere motis, ex inimicitiiis, ex contumeliis ex odio & invidia, ex persecutionibus, proditionibus, *non est malum in civitate, quod non fecerit Dominus, ut Amos c. 3.* ait, loquens de malis & pœnis omnis generis, & undecunque tandem provenientibus. Inimici & adversarii tui sunt quidem causa contumeliarum, probrorum, mordacium dicteriorum, quibus te incessunt, si in his spectes culpam; si verò in iis consideres id, quod habent pœnæ, hujus causa & auctor DEUS est, qui aliena utens malitiâ te paternè castigare, & à facibus tuorum affectuum, & defectuum, sicut aurum in fornace purgare, te à creaturis avellere, & sibi unire intendit.

Job tot funestis nuntiis una serie sibi succedentibus pessima quæque & adversa omnia nuntiantibus consternatus, non in has, vel his similes querelas erupit; DEUS me tot bonis & donis liberalissime cumulavit, quibus modò me iniquissimè spoliant violenti fures, rapacissimi vultures, Chaldæi, ipse dæmon insensissimus hostis, malorum omnium author, & incentor; procul hæc à Jobi invieta patientia: audis, quid dicat? *Dominus dedit, Dominus abstulit.* agnoscens & adorans Deum, velut omnium, ita etiam istarum calamitatum authorem, ac fontem. Si hanc cogitationem, & cog-

nitentiam idem idem renovaveris, & iteratis quodammodo ictibus quasi clavum altè in animum defixeris, facile ad eum perfectæ patientiæ gradum eniteris, quem in Jobo suscipimus, & admiramur, maximè si huic considerationi alteram adjunxeris, nimirum quòd Deus te ita affligens ardentius & sincerius te amet, tibi bene velit, quàm tu metipse eò quòd severè agat cum illis, quos amat; *quos amo, arguo, & castigo. Apoc. c. 3.* Illis verò, quos non amat, vel minùs amat, fræna laxet: *dimisi eos secundùm desideria cordis eorum. Ps. 80.*

2. Deus in tuis adversitatibus lateri tuo hæret, tuus socius est. Christus omnibus semper benefecit, & pro mercede semper summam ingratitude, omnia mala retulit: *venit mira facere, & mala pati*, teste Augustino. Injuriam tibi illatam, longè magis Christo inferuntur, & hunc priùs & acerbius lædunt, quàm te; & tamen has ille patiens & silens tolerans, omni momento promptus est ad has condonandas suo hosti, & offensori; & tu tam delicati eris stomachi, ut te ejusmodi, etsi crudos bolos non posse concoquere credas? cui unquam militum, nisi vacordi, & ignavissimo labor ille nimium gravis & durus est visus, quem videt ab ipso duce suo alacriter suscipi?

3. DEUS præmium & corona est tuæ tolerantiam, ac patientiam. Potèrne ampliores compensationem expectare, vel desiderare, quàm

quàm sit æterna, & imperturbata possessio illius Dei, qui solus te plenè satiare, & æternum beare potest? *quod in presenti est momentaneum & leve tribulationis nostræ, supra modum in sublimitate æternæ gloriæ pondus operatur.* 2. ad Cor. c. 4.

Confer invicem hos tibi oppositos terminos: *in presenti, in sublimitate: momentaneum, æternum: leve tribulationis, pondus gloriæ,* teque ipsum excita & hortare ad heroicam, & ferream, si opus sit, patientiam, ob oculos tibi positâ tam grandi mercede, & magnâ nimis; identidem tecum repetens: *non sunt condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam ad Rom. c. 8.*

II. Alius ritus, antequam Baptismate intingereris, tecum adhibitus est, in hoc consistens, quòd dæmoni nuntium remittere, & penitus abrenuntiare debueris; sic enim protè, & tuo nomine respondere iteratò coactus est ille, qui te ex sacro fonte levavit, & ideo patrini nomen sortitus est; *abrenuntio, abrenuntio:* sed hæc nuntii remissio, sive abrenuntiatio fieri debet mente, & corde.

I. Tuane mens omnia dæmonis axiomata, & fundamenta ex asse rejecit, & repudiavit; & eorum locò solidas veritates Evangelicas, & christianæ vitæ regulas seriò amplexa est? Fortassis veritatibus illis solidissimis, & æternis, quæ in speculatione, & contemplatione, & solo intellectu sistunt,

firmiffimè adhæres, in regulis autem & dictaminibus christianis, quæ se ad voluntatem extendunt, & ad praxin tendunt, titubas, & cæcutis.

Firmiter credes, Deum esse unum in essentia & natura, trinum verò in personis: Verbum divinum assumpsisse humanam naturam in una hypostasi, & subsistentia divina; quòd in cruce atrocissimam subierit mortem, & sanguinem usque ad ultimam guttulam fuderit ad nos redimendos. Meritò autem in dubium trahi potest, an eadem firmitate credas, divites esse infelices, è contrario pauperes esse felices, & beatos; infelices esse, qui rident; felices, qui lugent & plorant; infelices, quibus omnia prosperè, & ad vota fluunt; felices, qui persecutionem patiuntur: *Væ divitibus; vae qui rideatis; vae cum benedixerint vobis homines.* Luc. 6. *Beati pauperes; beati qui lugent; beati estis, cum maledixerint vobis homines.* Matth. 5. An non potius cum mundo sentis, & dæmonis, hujus mundi principis, dictaminibus, & regulis, Christo è diametro contrariis adhæres? paupertatem esse summam infelicitatem, illos solos esse felices, qui magnis affluunt, & abundant divitiis.

Ita discurras, & concludas de plurimis aliis his similibus Christi dogmatibus, & Evangelicis veritatibus, quales sunt, eum, qui erga pauperes est liberalis, illisque in

nc.

necessitate libenter Christi amore succurrit, nunquam depauperandum, sed etiam in hac adhuc vita recepturum esse centuplum; pœnam, & pessimum indicium esse, si cui in hac etiamnum vita omnia prosperè fluant, & feliciter succedant; malè parata, malè dilabi, & ubi in domos, vel familias invehuntur, cum his pariter inveni ruina & interitum. *Date & dabitur vobis.* Luc. 6. *dimisi eos secundum desideria cordis* Psal. 80. *Ignis in domo impii, thesauri iniquitatis.* Mich. c. 6.

2. Dic, sequiturne voluntas tua lumen, & ductum æternarum veritatum? an potius illorum de grege es, qui *confitentur se nosse Deum, factis autem negant?* Tit. c. 1. Parum prodest credere, quando vivere contrarium est ipsi credere; id est, nihil juvat fides, ubi vita à fide plurimum abludit, & illi contraria est. *Fides sine operibus mortua est.* Jac. c. 2. mortua, quia charitatis expers, quæ est anima fidei; mortua, quia instar cadaveris sensim sine sensu ex seipsa putrescit. Fides operibus destituta, ad nihil aliud juvabit, quàm ut longè severiùs quàm gentiles & idololatræ dijudicaris, & puniaris: *Tyro, & Sidoni, mitius erit in die judicii, quàm vobis.* Matth. c. 11. Character per susceptum Baptismum impressus nunquam amplius delendus, unum non ex minimis tormentis erit illorum, qui *descendunt in infernum cum armis suis.* Ezech. c. 32.

III. Tertia cæremonia sacra, collationi Baptismatis præmitti solita consistit in eo, quod baptizandi infantis ori salimmittatur, in signum, & documentum, Christianum cautè loqui, & nonnisi opportunos, ac sale sapientiæ conditos sermones proferre debere: hæc sapientia & prudentia in loquendo præscribit, ut loquamur de Deo cum summa reverentia, de proximo cum charitate, de nobis ipsis cum modestia, & demissione.

1. Quomodo igitur de DEO loqueris? lingua, & hujus usus tibi in hunc finem à DEO concessus est, ut DEUM benedicas, laudes, & ejus magnitudinem enarres, & ubique deprædices: Christiani vocantur à S. Petro Ep. 1. c. 2. *Populus acquisitionis, ut virtutes annuntieris ejus, qui de tenebris vos vocavit.* Quantum dedecet, os Christianum, toties proferre nomen Dei temerè, & in vanum, & longè magis linguam sacerdotis, quæ Deo consecrata, & ab Ecclesia deputata est ad laudandum Deum communi omnium fidelium nomine quotidie! nullum blasphemiam majus, aut enormius scelus est teste D. Hieronymo in cap. 18. Isaia: nam directè impetit, & aggreditur divinam bonitatem: quantum pondus non adjiceret tanti sceleris enormitati proferentis dignitas, si foret Ecclesiastica?

2. Qualis est tuus de proximis sermo? an & tu ex illorum numero es, quos David describit Ps. 72. *posuerunt in caelum os suum, & lingua eorum transiit in terra.* Hi postquam de Deo locuti sunt sine reverentia, de proximo loquuntur sine charitate, & iustitia. Interdum affingunt aliis defectus, vel delicta falsa; interdum ex latebris in publicum protrahunt defectus veros quidem, sed haecenus occultos, interim jam publicos & notorios exaggerant, & amplificant; nunc in malam partem trahunt, & sinistrè interpretantur, quæ in bonam partem accipi possent, & ex charitate deberent; nunc ludibrio, & contemptui exponunt pia, & omni laude digna virtutum opera: si tu quoque cum his corvis crocitates, te illis Prophetæ verbis alloquerer Psalm. 51. *Dilexisti omnia verba precipitationis,* verba secum trahentia temporalem, vel spiritualem ruinam proximi: *propterea destruet te in finem;* id est, vitam tuam malè finies, & morte infelice claudes.

3. Quid dicis, & loqueris de teipso? jactasne te, & ampullatis verbis deprædicas nobilitatem, & fumosis ceris illustrissimam tuam prosapiam, divitiarum thesauros? an vanè ostentas tuam prudentiam, scientiam, sanctitatem, eximia virtutum opera hypocrisis Pharisaicæ? ejusmodi ostentato-

tatores, & grandiloqui Thrasones merentur privari etiam illis donis, & prerogativis, quas ipsis benignum Numen concesserat: *cessabit Moab esse populus, quoniam contra Dominum gloriatus est. Jer. c. 48.*

Longè deterius foret, si te jactares, & gloriareris in rebus pessimis, in actionibus homine indignis, & omni vituperio dignissimis, & ipsâ hâc turpissimâ jactantiâ sceleris admissi malitiam renovares, & duplicares, quin & peccatum scandali superadderet: an fortè malè patrata facinora tua non tantùm excusare, palliare, & nescio, quo fuce specioso oblinere, verùm etiam cum pertinacia tueri, & ab omni culpa eximere conaris, ne videaris errâsse? quod nihil aliud esset, quàm vitium minus majore tegere velle: *verba malitiæ ad excusandas excusationes in peccatis. Psal. 140.*

Con-